

Børne Blad

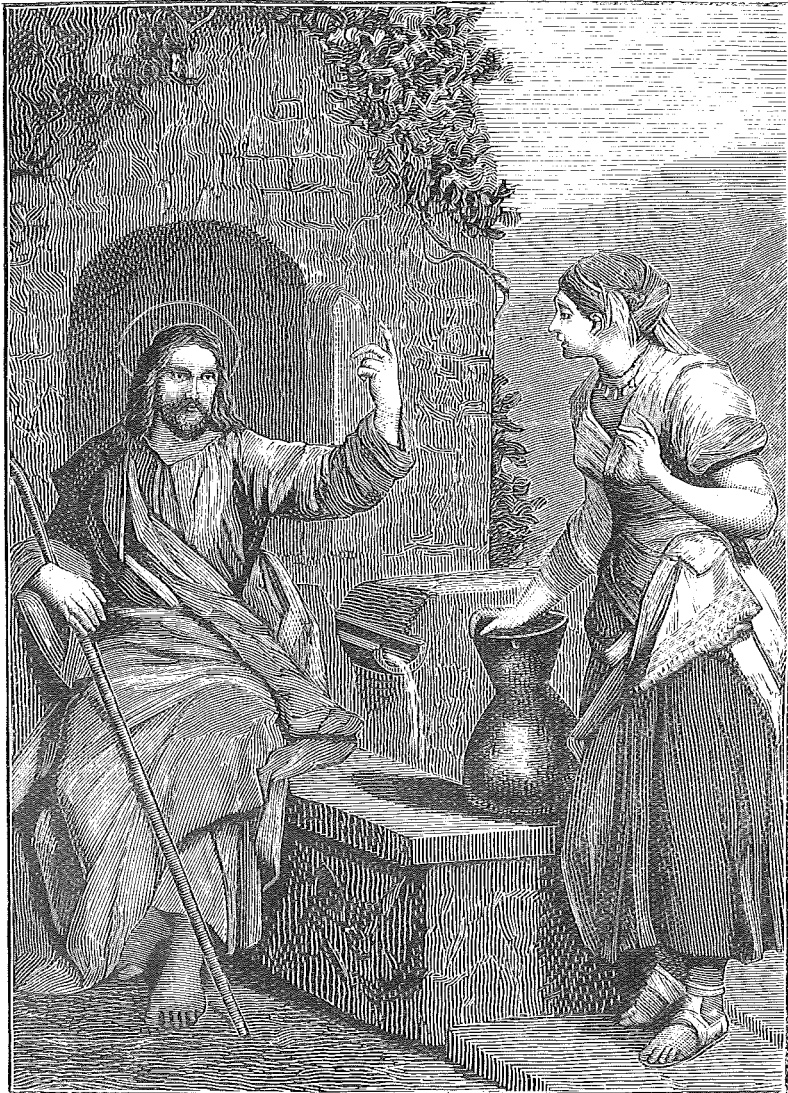

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 19.

8de mai 1892.

18de aarg.

Jesu samtaler med den samaritanske kvinde.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflod. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leeres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Vogt). Om stebernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der tales heres.

97 a.

Hvilken dag var det, de to disciple gik fra Jerusalem? Hvor gik de hen? Hvorom talede de med hverandre? Hvilke ting var det, som var skede? Blev de ganske alene under hele vandringen? Hvem kom til dem? Kjendte de ham? Hvad sagde Jesus til dem? Vidste han ikke, hvorfor de var bedrøvede? Hvorfor spurgte han dem da derom? Hvad svarede de to disciple? Hvorom spurgte de altsaa Jesus først? Hvad sagde de om Jesus? Hvad havde de haabet om ham? Hvilken forløsning troede de Jesus skulde bringe? Havde de ikke længere dette haab? Hvorfor ikke? Men hvad var det især nu, som havde bragt dem i tvil? Var det alene kvindene, som havde seet, at graven var tom? Hvilke andre var det? Hvad sagde Jesus til dem, da han havde hørt deres fortælling? Hvad talder han dem altsaa? Hvorfor talder han dem daarv? Hvorfor burde de have troet, at Jesus var opstanden? Hvad havde Moses og profeterne sagt om Jesus? Hvad gjorde Jesus, efterat han havde irettesat disciplene? Hvad vil det sige, at han u d l a g d e for dem, hvad der var skrevet om ham?

Hvor langt fulgte Jesus disse disciple? Hvad gjorde han, da de var komne til Emmaus? Vilde disciplene, han skulde gaa længere? Hvad sagde de til ham? Opfyldte Jesus deres bøn? Havde Jesus virkelig tænkt at gaa videre? Hvorfor lod han da, som om han vilde gjøre det? Kjendte disciplene ham nu? Kom de ikke senere til at kjende ham? Hvorledes kom de dertil? Blev han hos dem længe bagefter? Hvad sagde de til hverandre, da han var bleven usynlig for dem? Blev de fremdeles i Emmaus? Hvor gik de hen? Hvad vilde de nu i Jerusalem? Fandt de apostlene? Hvad sagde de til dem?

Sit de ikke snart betrættelse paa sine ord? Hvad var det nemlig, som stede, medens de talede? Hvad

sagde Jesus til apostlene? Kjendte de ham straks? Hvorledes virkede derfor Jesu ord paa dem? Hvad gjorde han, forat de skulde komme til at kjende ham? Blev de fremdeles forstrækkede? Bliver alle mennesker glade, som lærer Jesus at kjende?

Den reddede slavegut.

(Fortsættelse.)

Rodrigo troede, hvad han sagde; han fortalte det med den mest skamløse ro, og hvad „den gamle alligator“ angik, saa var det desværre nok ikke den første neger, som var kommen mellem dens skarpe tænder. Paa lange strækninger langs floden var dette frygtelige dyr altfor vel kjendt, og dette navn havde allerede i aarrækker været baade seminolernes, de hvides og negrenes skræt.

Floridas floder vrimler af alligatorer eller kaimaner; saa kaldes de amerikanske krokodiller. De lever fordømmet i flotkevis og ligger gjerne om dagen og sover paa sandbanterne, medens de velbehagelig lader solen skinne paa sig; deres søvn er imidlertid meget let, og de baagner ved den mindste støi. De er i og for sig temmelig feige; men naar hungeren griber dem — og det er paa grund af deres graadighed ikke sjelden tilfældet — angriber de med raseri ogsaa mennesker, især, hvis de har faaet smag paa menneskestjød. Derfor er der den største fare ved at svømme over en flod eller blot med en let kano at vilse ro over, naar en del alligatorer, især hvis de er gamle og erfarne, er forsamlede.

Ogsaa den del af floden, som stødte op til Rodrigues plantage, var rig paa krokodiller; men blandt disse var der især en, som var frygtet af alle; det var den ovennævnte „gamle alligator“, et mere end almindeligt stort dyr, som var bekjendt for sin dristighed, graadighed og ondskabsfuldhed.

Saa vel indianerne som plantagens be-

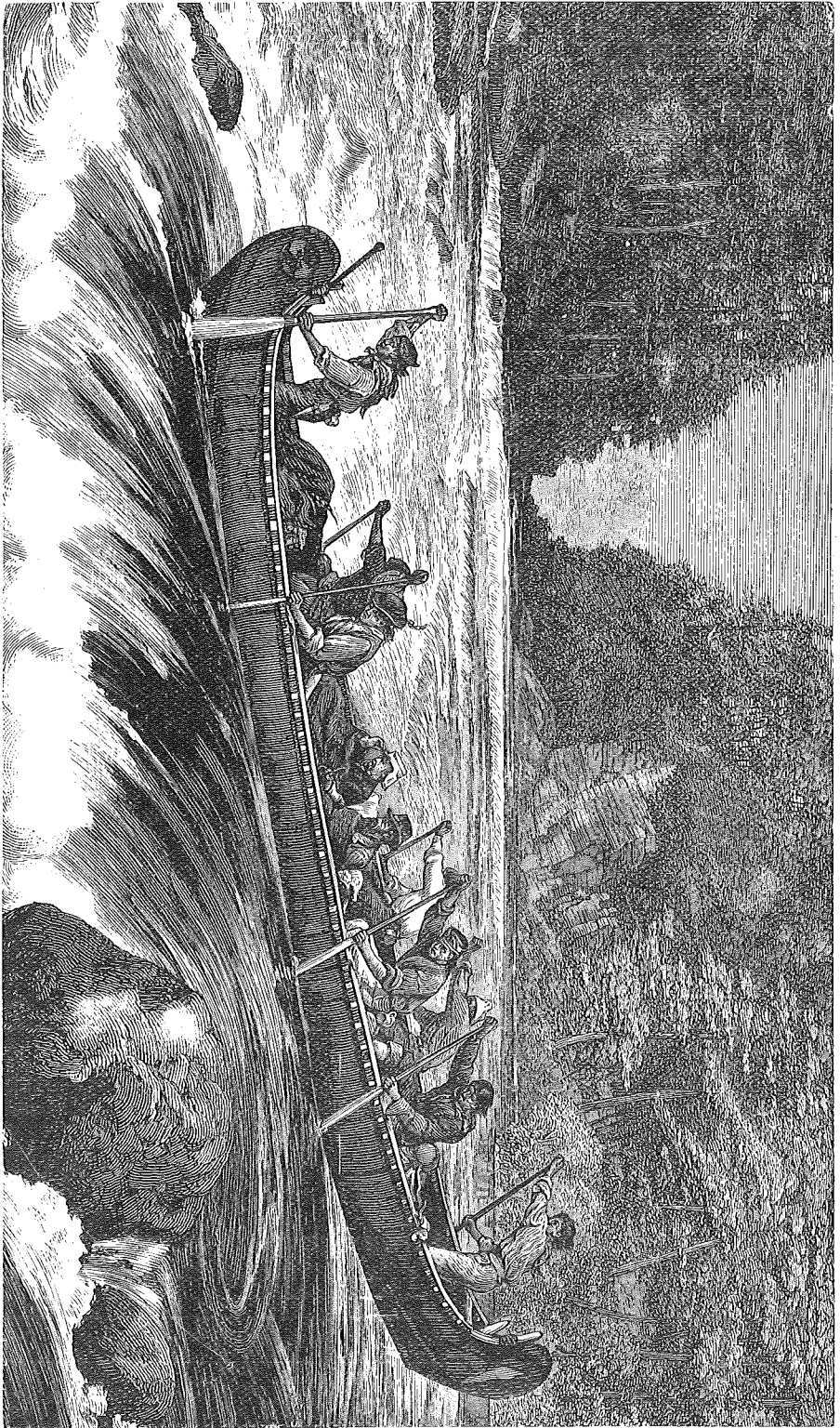
boere havde gjort alt muligt for at faa dræbt denne saa frygtede fiende; men de midler, som de ellers var bante til at anvende ved fangst af alligatorer, havde her intet nyttet. I løbet af to aar havde plantageeieren mistet tre negre, og dem alle blev „den gamle alligator“ besyldt for at have dræbt. Rodrigo anede ikke, at de af forskellige grunde var offer for Pedrillos hevn, og selv ikke den gamle Paddy, som vidste om det, havde mod til at sige det til sin herre, da han ligesom alle de andre frygtede for den onde mulats hevn.

Da hændte en dag noget, som ingen havde anet, og som pludselig rev bort det slør, der længe havde dækket over alle Pedrillos grusomheder. Rodrigo havde en dag været ude paa jagt med sin prægtige hund, Tarit, og det var allerede blevet sent paa aftenen, da han vendte hjem. Det var deilig veir og stjernerne blinkede med sjelden klarhed fra den mørkeblaa himmel, da han nærmede sig sin plantage. Pludselig naar en prædøvende musik hans øre; det var negrene, som havde dansemoro; vildt og uden takt lød musikken, og Rodrigo havde havt mest lyst til at tage en anden vei, men til sidst besluttede han sig alligevel til at tage veien mellem negerhytterne. Flere gange stansede han; det var naar den stræffelige musk til sine tider holdt op, og negrene hvilede sig en stund fra sin løsslupne dans; thi da naaede fra den modsatte del af negerbyen andre toner frem til hans øre; det var en sang saa eiendommelig, at han uvilkaarlig maatte lytte til den. Med nogenlunde rene stemmer blev den vemodige melodi sunget paa en maade, som Rodrigo aldrig havde kunnet tænke sig; han havde aldrig ofret negrenes sang nogen opmærksomhed, og det var i grunden ogsaa nu første gang, han hørte den paa nært hold. Det var melodier og sange fra Senegal eller kysten af Guinea, sagde han til sig selv, hjemlige toner, erindringer fra deres skjønne fædre-

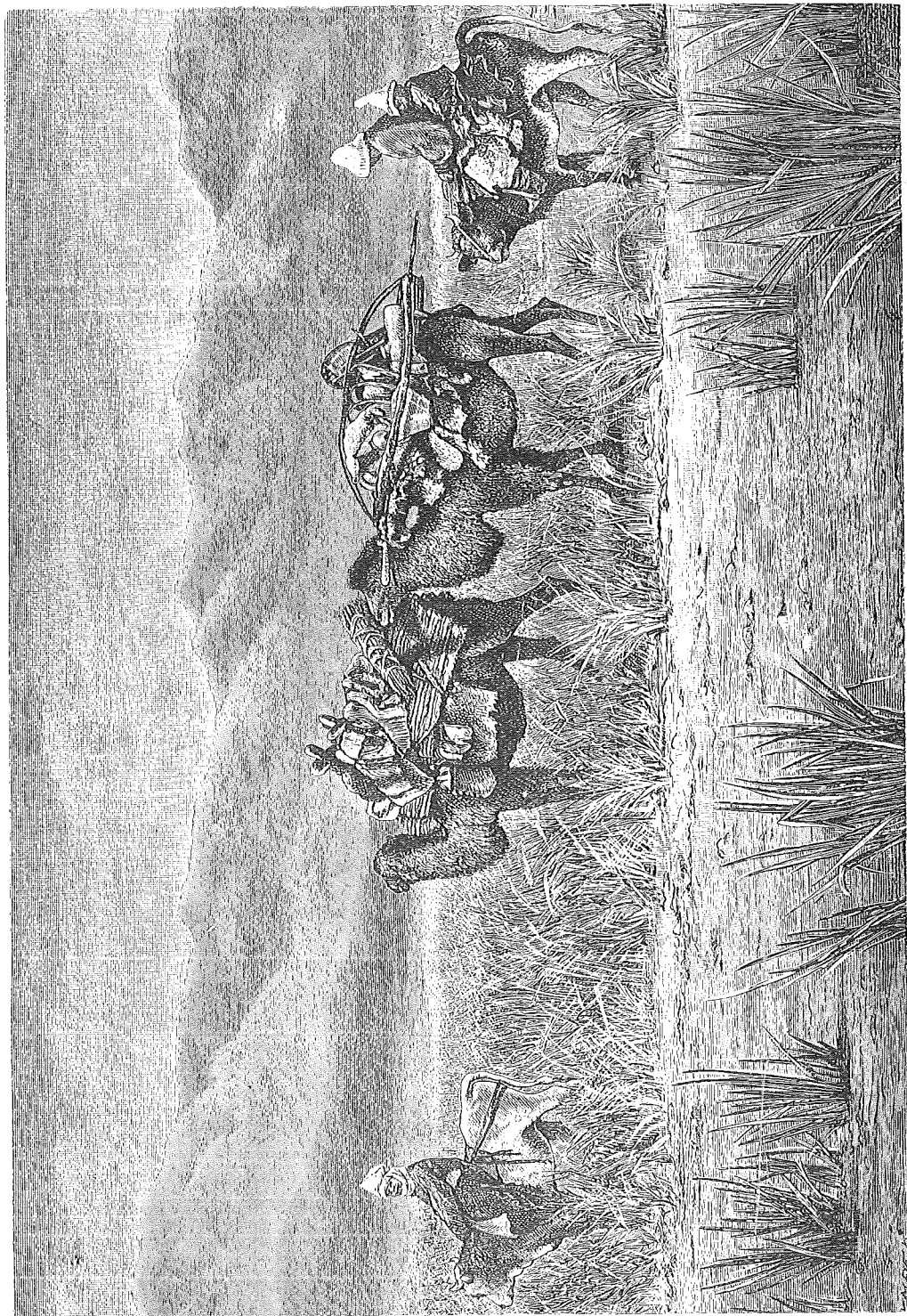
land og livet der. O, hvor mange sukke maatte ikke ledsage disse melodier! Hvor mangen taare maatte de ikke fremkalde. Lænet mod stammen af et træ stod han og lyttede til dem. Tarit syntes at have lyst til at forene sine hyl med dansemusikken, som atter var begyndt; men dens herre hød det lydige og kloge dyr at holde sig rolig, og skjønt vistnok med selvoverbindelse gav det ikke en lyd fra sig.

Sine sørgmodige melodier havde bragt en følelse af vemod ogsaa ind i plantageeierens hjerte; men den vilde dansemusik bragte dem atter til at forsvinde. Han var spanier og havde fra ungdommen af været opdragen i den mening, at de sorte af Gud var bestemte til at være som andre lastdyr for de begunstigede hvide. Han hørte ikke til dem, som fraskrev negrene alt menneskeværd og alle menneskerettigheder; men alligevel havde han paa grund af sin hele opdragelse intet syn faaet for, hvorledes ogsaa slaverne var brødre, som efter Guds bud kunde gjøre krav paa en menneskelig behandling. Han følte sig fuldkommen tilfredsstillet ved at være sig bevidst, at han ingen umenneskelig haardhed viste lige over for sine slaver, at han saavidt muligt søgte at formilde deres lod, indskrænkede deres arbejdstid, lod de gamle og syge pleie og sørge for, at alle fik undervisning i kristendommen af pateren paa nærmeste missionsstation. Han gjorde i saa henseende langt mere end nogen anden plantageeier paa Florida; saa mange af disse begik desværre rent uhørte grusomheder mod de ulukkelige, som var fuldstændig retsløse og prisgivne til mennesker, som betagne af egen nytte blot tænkte paa sin egen fordel. Naar han nu hørte slavernes støjende musik og dans, ansaa han dette som et udtryk for deres tilfredshed med livet og glædede sig over, at Pedrillo havde efterkommet hans befalinger om at arbejde herfor.

I disse tanker gif han stille og ubemer-

Spætti fra Shiama-floben i Canada.

Ena firgijernes land.

let videre, indtil han kom henimod en negerhytte, hvor Tarik pludselig begyndte at logre med halen; som det senere viste sig, var det, fordi den lugtede sin ven Paddy i nærheden. Rodrigo ønskede imidlertid ikke at blive bemærket og gav dyret et let slag paa hovedet og betydede det at holde sig tilbage. Hunden adlød, og dens herre traadte hen til hyttens dør, som blot stod paa klem. Et lys brændte svagt derinde, og en tæt tobaksrøg trængte ud gennem døraabningen og gav tilkjende, at en del gamle negre sad derinde og røgte og pratede sammen.

Negeren er, naar han finder anledning dertil, høist snakkelsalig, og har han først faaet tungen paa glid, har han vanskeligt for at lægge skjul paa sine følelser og meninger. Han pludrer fort væk uden at tænke paa følgerne af, hvad han siger. Negerflaverne har det overhovedet ikke meget med at fordybe sig i tænkning; hvorledes skulde de ogsaa ellers være istand til at taale sin skjæbne?

Negrene inde i hytten talte meget høit. Saa vidt plantageeieren kunde forstaa, var de tre i antal. De maatte for øieblikket føle sig sikre for, at nogen hørte dem. Rodrigo havde ikke vanskeligt for straks at kjende Paddy's stemme; denne hans tro tjener sad netop og brød ud i lovtaler over massa Rodrigo og Donna Rosa. Hans kjærlighed og taknemmelighed kom tilsyne i hvert af hans ord. Det trofaste hjerte lod sine inderste følelser komme tilsyne uden tilbageholdenhed og uden at have den fjerneste anelse om, at han, hvem al denne ros og kjærlighed gjaldt, selv var et hemmeligt vidne til hans udgyldelser. (Fortsættes.)

Intet glas imellem.

Nu ser vi ved et speil (i den engelske bibel) staar der: gennem et glas, i en mørk tale, men da skal vi se ansigt til ansigt (1 Kor. 13, 12).

Der fortælles et skjønt, lidet træk om en fattig, ulykkeligstillet liden gut, som en dag blev overkjørt paa Londons gader og derpaa i bevidstløs tilstand ført til et barnehospital.

Hans liv havde været fuldt af utrolig nød og elendighed; hans forældre var døde, og han var nu hos en kone, som var strækelig drikkældig, og som daglig sendte ham ud at tigge. Kom han tomhændet hjem, vankede der baade onde ord og drøje slag. Om natten laa han paa nogle usle, skidne klude, i en pestagtig luft.

Hans føde bestod af gamle brødstorper og en modbydelig grød. Den eneste glæde, den stakkars gut nød, var at staa udenfor og se paa de mange herlige sager, som var opstillede i udsalgstedernes vinduer. Han vidste vel, at disse sager ikke var for ham, der var stadig et glas for; men efterhaanden gjorde han sig fortrolig med den tanke, at han ikke eiede dem, og det faldt ham aldrig ind, at disse herligheder nogenfinde skulde være til for ham uden den gennemsigtige stillebæg. En kasse med tinsoldater tiltrak sig især hans opmærksomhed. Mangen gang havde han seet paa dem og paa sin barnlige vis længted efter at have dem, men — der var jo glas for. En dag blev han saa, som sagt, overkjørt og ført til et sygehus, som var grundlagt paa kjærligheden til Kristus og blev ledet i samme spor, og saaledes skulde det være med alle saadanne steder. Da han kom til sig selv, laa han i en god og ren seng, i et hyggeligt værelse, hvor vinduerne var prydede med friske blomster, og hvor han fremfor alt saa et mildt og kjærligt ansigt bøje sig over ham. Han fik en kop god og kraftig suppe, og aldrig havde han før faaet noget saa godt. Saa skulde han igjen sove lidt. Forhænget blev trukket for vinduet, at det sterke sollys ikke skulde staae hans øine. Alt dette kunde han ikke gjøre sig fortrolig med; han begyndte næsten at tro, at han allerede

var bleven en engel i himmelen. Han sølte, saa godt han kunde, paa sine skuldre, om han ikke alt havde faaet smaa binger; men han fandt ingen. Det hele var saa gaadefuldt for ham; men den tilstand af udmatelse, hvori han var, tillod ham ikke at tænke meget derpaa.

Den skade, han havde lidt, var dog ikke saa alvorlig som fra først af tænkt. Smerterne gav sig, og han faldt atter i en dyb søvn, som han først vaagne af den næste dag. Han fik da øie paa nogle andre børn, som legede med smaa heste, vogne og andre rare ting. Forbauset saa han paa dem — de syntes virkelig at røre ved de skjønne fager med hænderne. Snart kunde han endog sidde op i sin lille seng. Den venlige søster støttede ham med puder, lagde derpaa et bret for ham og kom saa med — ja, kunde han tro sine egne øine, — en kasse tinsoldater, netop saadanne, som han havde seet i krambodernes vinduer. Han betragtede dem i flere minutter, strakte derpaa langsomt, næsten frygtsomt haanden ud efter dem og udbrød høilig overrasket: „O, der er intet glas imellem!“

Og hvad vil det ikke blive for os, naar vi en gang kommer der, hvor vi kan udraabe: „O, der er intet glas imellem!“

At ja! Her er der altid et glas imellem os og det, vi haaber paa og længes efter, mellem os og ham, som det skulde være vor lyst at komme nær, mellem vor høn og dens opfyldelse. Tænk vi paa vore kjære, som er tagne fra os, og som vi bed er hos Gud, saa ser vi dem dog kun gjennem et glas, ofte gjennem et tykt, meget dunkelt glas.

O, hvor herligt vil det ikke blive for os, naar engang ingenting mere skiller os fra vor fælle og fra vore kjære. Jngenting! Jngenting! Intet glas imellem!

(Fra jensst ved N—n.)

Parti fra Canada.

(Med billede.)

Hvad der ikke mindst gjør England til den mægtige stat, som den er, og giver det en saa anseet plads blandt de europæiske riger, er dets store besiddelser udenfor Europa. I alle de fire fremmede verdensdele har det i tidens løb formaet at vinde store landstrækninger.

Saaledes ogsaa her i Amerika, hvor Canada er engelskmændenes vigtigste besiddelse, og erhvervedes af disse i 1763, efterat det først et par hundrede aar havde staaet under franskmændene.

Canada har en stor udstrækning. Den nordlige del er opfyldt af skove, søer og myrstrækninger; den sydlige er derimod betydelig mere opdyrket og er rig paa frugtbart agerland. Som man heraf kan forstaa, er skovdrift og agerbrug landets vigtigste næringsvei. Kvægavl, fiskeri og pelsvert spiller ved siden heraf en ikke liden rolle blandt landets næringsveie.

Kirgiserne.

(Med billede.)

Kirgiserne har sit hjem i det vestlige Mellemasien og regnes for det meste for at staa under russisk overherredømme. Russerne er ogsaa deres naboer; i vest skiller blot Volgasloden dem fra europæisk Rusland, og lige i nord har de Sibirien, hvor den russiske keiser fører sin eneældige herskerstol.

Kirgiserne er et nomadefolk, der kun lidt kender til Europas kultur og dannelse, og hvor kristendommen kun lidt er trængt ind. Paa sine kameler streifer de om paa de store stepper og ernærer sig væsentlig ved kvægavl.

Et barns kamp og seier.

SMen lille Marie havde faaet lov til sammen med sin ældre søster at besøge bedstemama. Da de skulde gaa igjen, gav den gamle dem med en liden kurv med deilige store havejordbær, som de skulde bringe sin mama.

Moderen glædede sig meget over de deilige bær og gav de to smaa piger ét hver; men ogsaa de andre smaa søskende oppe i barnekammeret skulde smage paa dem, og hun lagde derfor fire deilige store jordbær i Mariens haand, for at hun skulde gaa ovenpaa med dem, ét var til barnepigen, ét til Karl, ét til lille Frits og ét til lille Lovise.

Marie hoppede ud af døren, fornøiet over at kunne bringe sine søskende noget saa deiligt. Men noget efter hørte moderen en forunderlig lyd udenfor, og da hun sagte aabnede døren, hører hun sin lille datters stemme, som uophørlig tæller 1, 2, 3, 4, 5, 6 og saaledes videre indtil 20, og saa begynder hun forfra igjen og tæller hurtigere og hurtigere, indtil hun forsvinder gennem døren til barnekammeret.

Snart var hun atter nede og springer hen og kaster sig i sin moders arme.

„Na, det var saa skrækkeligt!“ sagde hun.

„Hvad var det, som var skrækkeligt, min lille skat?“ spurgte moderen.

„Jo, mama, med det samme jeg var kommen udenfor døren, fik jeg saadan forfærdelig lyst paa jordbærene, de var saa deilige og røde og modne, og saa syntes jeg næsten, de havde faaet stemmer og uophørlig sagde: „Spis mig, spis mig, spis mig!“ O mama, jeg maatte lukke øinene og turde slet ikke se paa dem, og saa tallede jeg og tallede jeg, forat min mund skulde have noget at gjøre; thi jeg var saa bange for at komme til at stjæle.“

Moderen kyskede sit barn og sagde: „Gud være takket, fordi han hjalp dig at holde saa tappert stand i fristelsen,“ og saa gav hun hende de to deiligste jordbær, hun kunde finde i kurven. Og den lille pige hoppede glad om i stuen som før.

En god søn.

Ritmester Kurzhagen blev engang indbudet af Fredrik II af Preussen til at spise middag hos ham.

„Fra hvilken slegt nedstammer De?“ spurgte kongen i den hensigt at prøve ham.

„Fra saagodtsom ingen, Deres majestæt,“ svarede ritmesteren. „Mine forældre er blot simple landsfolk, og dog skulde jeg ikke ville bortbytte dem mod hvilket som helst andre forældre i den hele verden.“ „Det kan man kalde ædelt tænkt,“ gjensvarede kongen, og en taare randt ned over hans kind. „De den, som stammer sig ved sine forældre.“

Opløsning paa billedgaaden i nr. 17.

Kampen om Rom.

Gaadespørgsmaal.

1.

Find et guttenavn, som bliver ligegyldende, enten man læser det forfra eller bagfra!

2.

Find et guttenavn, som bliver til en by, naar det sidste bogstav tages væk.

3.

Find et pigenavn, som bliver til en drik, naar sidste bogstav tages væk.

Gustav Adolf Solberg.